

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València-1.
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran. Ferran Torrent. Vicent Partal.
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alicant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar. Vicent Gamir. Pau
Barceló. Francesc Cutillas.

Disseny i maquetació:
Casanova.

Logotip: Josep Hortolà.
Foto portada: F. Jarque.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambriels, 8. València. Tel. 365 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Píera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lurés, Antoni Serra, Josep M. Llopart, Gabriel
Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacrau, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Gar-
cia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, Biel Mesquida.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-953-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

El futur d'Aitana

Coincidint amb l'aparició del darrer número de EL TEMPS, on apareixia un llarg reportatge-informe sobre el Centre Regional de RTVE al País Valencià, Aitana, s'han produït canvis importants. El qui n'era director —Eduard Sancho,

un bon professional a qui potser han faltat els suports necessaris— ha estat substituït per Amadeu Fabregat, conegut periodista i col·laborador de la nostra revista. D'entrada, el nou rumb d'Aitana mereix una salutació. Aquesta.

Bales contra la negociació

L'assassinat del líder d'Herri Batasuna Santiago Brouard, en una data tan significativa com el 20 de novembre, fa retrocedir molt enrere l'esperança de resoldre, per la via de la negociació, el problema d'ETA militar. Això és tant com dir que dificulta enormement el problema de la pacificació d'Euskadi i el futur d'aquell país.

Diversos observadors han assenyalat que Brouard era, precisament, un dels dirigents d'HB més pròxims a posicions negociadores, potser perquè havia comprès que aquella guerra no pot acabar sinó amb l'abandonament de la lluita armada per part d'ETA. Els assassins havien elegit bé la víctima, doncs. Ara, amb aquesta mort i amb l'atemptat de Madrid, contra el general Rosón, la via de la negociació queda, una volta més, cegada. A tir de pistola.

És clar que l'única mesura que podria reobrir el camí de la negociació és l'aclariment ràpid dels fets, la localització i la detenció dels culpables. Aquesta és la tasca més urgent del govern de Felipe González, en aquest sentit.

Només una pau negociada pot donar el seu lloc a l'esperança. Els dramàtics esdeveniments d'aquests dies li barren el pas. Cal que la serenitat s'impose novament i que aquesta mena de fets passen a ser records d'una història passada i irrepètible.

La pregunta, elemental, ¿a qui

aprofita aquesta mort i les reaccions que ha produït? té una contestació immediata: a l'extrema dreta colpista. Algun columnista ha suggerit la possibilitat que es tractés d'un càstig del sector més dur d'ETA contra un polític *abertzale* que pretenia negociar. Això, però, resulta molt improbable. La mort de Brouard serveix per a carregar novament les armes, per a donar arguments als qui diuen «no cal negociar, cal continuar la lluita armada». I, amb això, donar també arguments al colpisme.

L'amenaça de les armes no desapareix. Aquests actes ens ho recorden, com si encara fes falta. De la mateixa manera que, com deia un veterà sindicalista francès, cal saber acabar una vaga, perquè les vagues són relativament fàcils de començar però sempre difícils d'acabar, cal saber també acabar una guerra. D'aquest final, tant si és positiu com negatiu, depèn el futur. I, la veritat, és ben desagradable saber que el futur depèn de les armes.

D'altra banda, i com ja ha estat remarcat per diversos mitjans, que la víctima més destacada de l'atemptat de Madrid fos el general Rosón Pérez, germà de l'ex-ministre d'UCD que inicià les mesures de reinserció, no sembla ser una simple coincidència, sinó el resultat d'una elecció ben significativa. I aquesta elecció només pot indicar una cosa: el refús de la via negociadora.

Francesc Pérez i Moragon